

Maktmennesker

Hilde Sandvik harselerer friskt og freidig i en kommentar under tittelen Uris Post i BT 24.6. Agurktiden er tydeligvis over oss.

Publisert: 05. jul. 2006, 08:45
Oppdatert: 05. jul. 2006, 09:57

 [Utskriftsvennlig versjon](#)

 [Tips en venn om denne saken](#)

Av Mette Hjelmark

forfatter av boken «Institusjonen», Yggdrasil Kommunikasjon forlag, under pseudonymet Viktoria Høimork

Sandvik slår undertegnede, Helene Uri og Åsne Sejerstad sammen i en salig sommerrøre. Det som er felles for oss, er at vi alle har en selvopplevd historie å fortelle.

Sandvik anklager meg for feighet; fordi jeg i utgangspunktet ikke navngav den mektige professoren som mobbet og trakasserte meg vekk fra stillingen som informasjonsleder midt under min svangerskapspermisjon. Målet med min bok var aldri personforfølgelse. Det er professoren selv som i ettertid har stått frem og langt på vei bekreftet å ha stått bak ulovlig mobbing og maktovergrep. I boken beskriver jeg hvilke herske- og maktteknikker jeg ble utsatt for. Det finnes omfattende dokumentasjon og nok av andre personer som kan berette om samme erfaringer – på samme arbeidssted og med samme maktglade professor i hovedrollen. Det finnes sågar lydbånd som kan bekrefte historiene. Til tross for dette, har ingen tort å stå åpent frem. Hvem er feig, Sandvik? Om ikke min bok er en sterk kritikk av makten, hva mener du da skal til?

Men selvfølgelig er det vanskelig å få i gang en debatt, når man velger den opphøyde taushetens strategi. Professorens lederstil har jo heller ikke fått konsekvenser for hans stilling og posisjon. Jeg kommer i tanke om det statlige utvalget «Jobbing uten mobbing» som først omfavnet meg og boken min da den kom ut i fjor. De kjøpte flere titalls eksemplarer, inviterte meg på lunsj og lofte at boken skulle behørig omtales og bli en viktig referanse i prosjektets kamp mot mobbing. Da de en dag fikk et tips om hvem romanfiguren kunne være, ble all støtte trukket tilbake. Det forhindret imidlertid ikke at den samme lederen noen dager senere lovpriste boken som viktig i Aftenpostens oppslag hvor professoren ble «avslørt» som romanens hovedfigur. Noen vil vel kalle en slik moral for særdeles elastisk, men det viser hvor mektig mannen det gjelder er/antas å være. For det offentlige prosjektet er tidsbegrenset og snart er man på søken etter ny jobb.

Feighet kan være så mangt, Sandvik, for det viser seg jo at den typiske reaksjonen i miljøet rundt maktmenneskene ikke er avskyresolusjoner, offentlig indignasjon og støtteerklæringer, men en øredøvende taushet og en lammende frykt. Ingen av dem som har kontaktet meg og fortalt sin historie fra den samme arbeidsplassen har stått offentlig frem og sagt: «Du er ikke den eneste. Noe liknende skjedde meg også». Du vet at disse menneskene finnes.

Hvem er feig, Sandvik?